

DECYZJA KOMISJI**z dnia 7 czerwca 2006 r.****w sprawie pomocy państwa C 25/2005 (ex NN 21/2005) udzielonej przez Republikę Słowacką na rzecz Frucona Košice, a.s.**

(notyfikowana jako dokument nr C(2006) 2082)

(Jedynie tekst w języku słowackim jest autentyczny)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2007/254/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 88 ust. 2,

po wezwaniu zainteresowanych stron do przedstawienia uwag zgodnie z wyżej wymienionymi przepisami⁽¹⁾ oraz mając na względzie uwagi zainteresowanych stron,

a także mając na uwadze, co następuje:

I. PROCEDURA

- (1) W piśmie z dnia 15 października 2004 r., zarejestrowanym dnia 25 października 2004 r., Komisja otrzymała skargę dotyczącą pomocy państwa, co do której istnieje podejrzenie niezgodności z prawem, udzielonej na rzecz Frucona Košice, a. s.. Wnoszący skargę przesłał informacje uzupełniające dnia 3 lutego 2005 r. Spotkanie z wnoszącym skargę odbyło się 24 maja 2005 r.
- (2) Na podstawie informacji otrzymanych od wnoszącego skargę, Komisja zwróciła się do Słowacji pismem z dnia 6 grudnia 2004 r. o informacje dotyczące kwestionowanego środka. Słowacja odpowiedziała pismem z dnia 4 stycznia 2005 r., zarejestrowanym dnia 17 stycznia 2005 r., w którym poinformowała Komisję o ewentualności udzielenia niezgodnej z prawem pomocy na rzecz Frucona Košice, a. s., i zwróciła się do Komisji o zatwierdzenie tej pomocy jako pomocy na ratowanie przedsiębiorstwa w trudnej sytuacji finansowej. Słowacja przedłożyła informacje uzupełniające w piśmie z dnia 24 stycznia 2005 r., zarejestrowanym dnia 28 stycznia 2005 r. Komisja zwróciła się o dalsze informacje pismem z dnia 9 lutego 2005 r., na które otrzymała odpowiedź w piśmie z dnia 4 marca 2005 r., zarejestrowanym dnia 10 marca 2005 r. Spotkanie z władzami słowackimi odbyło się dnia 12 maja 2005 r.

- (3) Pismem z dnia 5 lipca 2005 r. Komisja poinformowała Słowację, że zdecydowała o wszczęciu postępowania określonego w art. 88 ust. 2 Traktatu WE dotyczącego wspomnianej pomocy.
- (4) Decyzja Komisji o wszczęciu postępowania została opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*⁽²⁾. Komisja zaprosiła zainteresowane strony do przedstawienia uwag w sprawie kwestionowanego środka.
- (5) Władze słowackie przedłożyły swoje uwagi w piśmie z dnia 10 października 2005 r., zarejestrowanym dnia 17 października 2005 r. Komisja otrzymała uwagi od jednej zainteresowanej strony (beneficjenta) w piśmie z dnia 24 października 2005 r., zarejestrowanym dnia 25 października 2005 r. Przekazała je Słowacji, oferując możliwość ustosunkowania się do nich; uwagi Słowacji otrzymano w piśmie z dnia 16 grudnia 2005 r., zarejestrowanym dnia 20 grudnia 2005 r. Spotkanie z beneficjentem, na którym miał okazję wypowiedzieć się w tej sprawie, odbyło się dnia 28 marca 2006 r. Słowacja przedłożyła informacje uzupełniające w piśmie z dnia 5 maja 2006 r., zarejestrowanym dnia 8 maja 2006 r.

II. SZCZEGÓŁOWY OPIS POMOCY**1. Przedsiębiorstwo**

- (6) Beneficjentem pomocy finansowej jest spółka Frucona Košice, a. s. (zwana dalej „beneficjentem”), która w czasie opisywanych wydarzeń prowadziła działalność w zakresie produkcji spirytusu i napojów spirytusowych, napojów bezalkoholowych, przetworów owocowo-warzywnych oraz octu. Beneficjent obecnie nie zajmuje się już produkcją spirytusu i napojów spirytusowych. Prowadzi jednak działalność polegającą na hurtowej sprzedaży spirytusu i napojów spirytusowych. Spółka znajduje się w regionie kwalifikującym się do otrzymania pomocy regionalnej zgodnie z art. 87 ust. 3 lit. a) Traktatu WE.

⁽¹⁾ Dz.U. C 233 z 22.9.2005, str. 47.⁽²⁾ Patrz: przypis nr 1.

- (7) Beneficjent w czasie opisywanych wydarzeń zatrudnił około 200 osób. W swoich uwagach do decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego przekazał Komisji dane dotyczące swoich obrotów (włącznie z podatkiem akcyzowym i VAT), które zostały przedstawione w poniższej tabeli.

Tabela 1:

Obrót w różnych sektorach produkcji z uwzględnieniem podatku akcyzowego i VAT [w SKK]

	2002 r.	2003 r.	2004 r.
Ocet	[...] ^(*)	[...]	[...]
Przetwory owocowo-warzywne	[...]	[...]	[...]
Kapusta	[...]	[...]	[...]
Napoje bezalkoholowe gazowane	[...]	[...]	[...]
Napoje bezalkoholowe niegazowane	[...]	[...]	[...]
Sok – 100 %	[...]	[...]	[...]
Napoje spirytusowe	[...]	[...]	[...]
Wino jabłkowe	[...]	[...]	[...]
Syrop	[...]	[...]	[...]
Inne produkty/usługi	[...]	[...]	[...]
Razem	895 019 980	978 343 230	880 314 960⁽³⁾

- (8) Powyższe dane znacząco różnią się od danych, które Komisja otrzymała od władz słowackich, a które były zawarte w decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego⁽⁴⁾. Władze słowackie w reakcji na uwagi beneficjenta po wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego nie wyraziły sprzeciwu wobec dokładności ww. liczb. Zdaniem władz słowackich beneficjent spełnia kryteria dotyczące średniego przedsiębiorstwa.

2. Obowiązujące przepisy prawa krajowego

- (9) Kwestionowanym środkiem jest umorzenie zobowiązania podatkowego przez Urząd Skarbowy Košice IV (zwany dalej „urzędem skarbowym”) w ramach tzw. układu z wierzycielami. Postępowanie to reguluje ustawa nr 328/91 o postępowaniu upadłościowym i układowym (zwana dalej „ustawą o upadłości”).
- (10) Układ z wierzycielami (zwany dalej „układem” lub „postępowaniem układowym”) to postępowanie nadzorowane przez sąd, którego celem jest, podobnie jak w przypadku postępowania upadłościowego, uregulowanie sytuacji finansowej spółek w stanie upadłości⁽⁵⁾.

W postępowaniu upadłościowym spółka przestaje istnieć, a jej aktywa zostają sprzedane nowemu właścicielowi lub spółka ulega likwidacji. Natomiast w postępowaniu układowym spółka w stanie upadłości nadal prowadzi działalność bez zmiany właściciela.

- (11) Postępowanie układowe inicjuje spółka w stanie upadłości. Jego celem jest osiągnięcie porozumienia z wierzycielami (zwanego dalej „układem”) polegającego na tym, że spółka w stanie upadłości spłaca część swojego zadłużenia, a pozostała część zostaje umorzona. Układ taki musi zatwierdzić sąd nadzorujący postępowanie.

(*) Informacja poufna.

(3) Obrót w EUR miał wynieść 23,6 mln EUR w 2002 roku, 25,7 mln EUR w 2003 r. i 23 mln EUR w 2004 r. Kurs wymiany przyjęty dla celów niniejszej decyzji wynosi: 1 EUR = 38 SKK.

(4) Obrót ogółem miał wynieść 334 mln SKK (8,8 mln EUR) w 2002 r., 360 mln SKK (9,5 mln EUR) w 2003 r. i 720 mln SKK (19 mln EUR) w 2004 r.

(5) Spółkę uznaje się za zagrożoną upadłością, jeśli posiada kilku wierzycieli i nie jest w stanie spłacić swoich zobowiązań w terminie 30 dni od dni ich wymagalności.

- (12) Wierzyciele, których wierzytelności zostały zabezpieczone, na przykład w drodze zastawu, występują jako wierzyciele uprzywilejowani. Aby wniosek układowy został przyjęty, wszyscy wierzyciele uprzywilejowani muszą zgłosić za jego przyjęciem, natomiast w przypadku pozostałych wierzycieli wystarczy większość kwalifikowana. Wierzyciele uprzywilejowani głosują osobno i mają prawo zawetować wniosek.

- (13) Wierzyciele uprzywilejowani są w pozycji uprzywilejowanej także w postępowaniu upadłościowym. Zysk ze sprzedaży aktywów zabezpieczonych w postępowaniu upadłościowym powinien zostać wykorzystany wyłącznie w celu spłaty wierzytelności wierzycieli uprzywilejowanych. Jeśli ze sprzedaży nie można pokryć wszystkich wierzytelności wierzycieli uprzywilejowanych, pozostałe kwoty będą doliczone do drugiej grupy, w skład której wchodzi wierzytelności pozostałych wierzycieli. W drugiej grupie roszczenia wierzycieli zostają zaspokojone proporcjonalnie.
- (14) Zgodnie z ustawą o upadłości, spółka, która chce zawrzeć układ z wierzycielami, musi przedłożyć sądowi sprawującemu nadzór nad postępowaniem listę działań mających na celu reorganizację spółki i bieżące finansowanie działalności spółki po układzie z wierzycielami.
- (15) Na mocy ustawy nr 511/92 o administrowaniu podatkami i opłatami oraz o zmianach w systemie lokalnych organów fiskalnych (zwanej dalej „ustawą o administrowaniu podatkami”) spółka ma możliwość zwrócenia się do organów skarbowych o odroczenie płatności podatku. Od kwoty, której spłata została odroczone, nalicza się odsetki, a odroczonego dług musi zostać zabezpieczony.
- (16) Ustawa o administrowaniu podatkami reguluje też procedurę egzekucji podatków, której celem jest zaspokojenie należności podatkowych państwa przez sprzedaż majątku nieruchomego, majątku ruchomego lub przedsiębiorstwa jako całości.
3. **Kwestionowany środek pomocy**
- (17) Beneficjent w okresie od listopada 2002 r. do listopada 2003 r. wykorzystał możliwość odroczenia płatności należnego podatku z tytułu akcyzy od spirytusu, które umożliwia ustawa o administrowaniu podatkami ⁽⁶⁾. Kwota odroczonego długu wyniosła w sumie 477 015 759 SKK (12,6 mln EUR). Zanim urząd skarbowy wyraził zgodę na odroczenie płatności, zgodnie z ustawą zabezpieczył wszystkie swoje wierzytelności na aktywach beneficjenta. Według władz słowackich wartość tych zabezpieczeń, na podstawie ewidencji księgowej beneficjenta, wyniosła 397 476 726 SKK (10,5 mln EUR). Beneficjent twierdzi jednak, że wartość ta według szacunków rzeczoznawców pod koniec 2003 roku wynosiła 193 940 000 SKK (5 mln EUR). Jest to zdaniem beneficjenta wartość zabezpieczonych aktywów (majątku ruchomego, nieruchomości i wierzytelności) wyrażona w tzw. cenach rzeczoznawcy.
- (18) Od dnia 1 stycznia 2004 r. zmieniona ustawa o administrowaniu podatkami ograniczyła możliwość składania wniosków o odroczenie zobowiązań podatkowych do jednego razu w ciągu roku. Beneficjent wykorzystał tę możliwość w przypadku podatku akcyzowego za grudzień 2003 r., płatnego w styczniu 2004 r. Nie był jednak w stanie uregulować podatku akcyzowego lub odroczyć jego płatności za styczeń 2004 r., z terminem płatności w dniu 25 lutego 2004 r. Na skutek tego, w myśl ustawy o upadłości, beneficjent stał się spółką w stanie upadłości. Utracił także koncesję na produkcję i przetwórstwo spirytusu.
- (19) Dnia 8 marca 2004 r. beneficjent złożył wniosek układowy we właściwym sądzie okręgowym. Sąd okręgowy zezwolił na postępowanie układowe decyzją z dnia 29 kwietnia 2004 r., stwierdziwszy, że zostały spełnione wszystkie ustawowe warunki dla wszczęcia postępowania układowego. Na posiedzeniu dnia 9 lipca 2004 r. wierzyciele głosowali za układem wnioskowanym przez beneficjenta. Układ został potwierdzony dnia 14 lipca 2004 r. decyzją sądu okręgowego sprawującego nadzór nad postępowaniem.
- (20) W sierpniu 2004 r. urząd skarbowy odwołał się od niniejszej decyzji sądu. Sąd Najwyższy na mocy decyzji z dnia 25 października 2004 r. zadecydował, że odwołanie jest bezpodstawne i uznał decyzję sądu okręgowego potwierdzającą układ za prawomocną i wykonalną od dnia 23 lipca 2004 r. Później prokurator generalny złożył odwołanie od decyzji wydanej przez Sąd okręgowy o wszczęcie nadzwyczajnego postępowania apelacyjnego. Niniejsze postępowanie toczy się nadal przed Sądem Najwyższym.
- (21) Wierzyciele i urząd skarbowy uzgodnili z beneficjentem następujący układ: beneficjent zapłaci 35 % długu w terminie jednego miesiąca od wejścia w życie układu z wierzycielami, a pozostałe 65 % długu wierzyciele umorzają. Wszyscy wierzyciele zostali potraktowani jednakowo. Konkretnie sumy dotyczące poszczególnych wierzycieli znajdują się w poniższej tabeli.

Tabela 2:

Stan zadłużenia beneficjenta przed postępowaniem układowym i po nim [w SKK]

Wierzyciel		Dług przed układem	Dług po układzie (*)	Umorzona kwota
Publiczny	Urząd Skarbowy	640 793 831	224 277 841	416 515 990

⁽⁶⁾ Podatek akcyzowy jest płacony co miesiąc.

	Wierzyciel	Dług przed układem	Dług po układzie (*)	Umorzona kwota
Prywatny	Tetra Pak, a. s.	[...]	[...]	[...]
	MTM-obaly, s. r. o.	[...]	[...]	[...]
	Merkant, družstvo	[...]	[...]	[...]
	Vetropack, s. r. o.	[...]	[...]	[...]
Razem		64 459 1439 (7)	225 607 029	418 984 410

(*) Kwota, którą beneficjent ma obowiązek zapłacić wierzycielom.

(7) Razem dług przed układem w EUR wynosił 16,96 mln EUR, a kwota długu pozostałego po układzie wyniosła ogółem 5,93 mln EUR.

- (22) Należności urzędu skarbowego, które zostały objęte postępowaniem układowym, wynosiły 640 793 831 SKK (16,86 mln EUR) i obejmowały niezapłacony podatek akcyzowy za okres od maja 2003 r. do marca 2004 r., podatek VAT za okres od stycznia do kwietnia 2004 r. oraz naliczone grzywny i odsetki. Należności, które urząd skarbowy umorzył wynosiły 416 515 990 SKK (11 mln EUR). Układ przyniósł urzędowi skarbowemu 224 277 841 SKK (5,86 mln EUR).
- (23) Urząd skarbowy występował w postępowaniu układowym jako wierzyciel uprzywilejowany i jako taki sam oddzielnie głosował za układem. Uprzywilejowana pozycja urzędu skarbowego była spowodowana tym, że niektóre jego należności, będące przedmiotem postępowania układowego, były zabezpieczone w związku z odroczeniem zobowiązania podatkowego beneficjenta w 2002 r. i 2003 r. (patrz pkt 17). Wszyscy pozostali wierzyciele głosowali za wnioskowanym układem. Ich należności to zwykłe niezabezpieczone należności handlowe.
- (24) Beneficjent, zgodnie z wymogami ustawy o upadłości, w swoim wniosku układowym opisał środki na reorganizację produkcji, dystrybucji i zatrudnienia (włącznie ze zwolnieniami nadmiaru pracowników).
- (25) W sferze organizacyjnej i w zakresie zatrudnienia beneficjent planował przedsięwziąć następujące kroki: utworzenie uniwersalnej załogi produkcyjnej do wszystkich prac produkcyjnych, reorganizację parku transportowego poprzez wyeliminowanie pojazdów o najniższej wartości końcowej i reorganizację działalności handlowej. Do wymienionych działań miało dojść zwolnienie 50 pracowników w okresie od marca do maja 2004 r. Kolejnych 50 pracowników miało w tym czasie pracować za 60 % wynagrodzenia miesięcznego.
- (26) Jeśli chodzi o sferę produkcji i technologii, beneficjent stwierdził, że skoro spółka straciła koncesję na produkcję spirytusu, właściwe będzie mógł wynająć urządzenia do produkcji od kwietnia 2004 r. Beneficjent planował zmniejszenie lub zaprzestanie produkcji niektórych nierentownych napojów bezalkoholowych i oświadczył, że każde wprowadzenie do produkcji nowego produktu tego typu będzie poprzedzone analizą opłacalności jego produkcji.
- (27) Następnie beneficjent opisuje kolejne działania: restrukturyzację kosztów, której osiągnięcie miałyby nastąpić w wyniku obniżenia kosztów produkcji wynikającego z zakończenia produkcji spirytusu oraz likwidację części transportu własnego spółki; sprzedaż starych urządzeń na złom.
- (28) Beneficjent planował także sprzedaż budynku administracyjnego, sklepu i budynku rekreacyjnego oraz wskazał możliwość sprzedania lub wynajęcia instalacji do produkcji octu. Władze słowackie w uwagach do decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego potwierdziły, że sprzedaż budynku administracyjnego, sklepu i budynku rekreacyjnego nie doszła do skutku.
- (29) Beneficjent planował intensywną sprzedaż zapasów gotowych produktów (8).
- (30) Zgodnie z omawianym wnioskiem beneficjent miał finansować układ z własnych źródeł (sprzedaż zapasów) w wysokości [poniżej 150] mln SKK oraz ze źródeł zewnętrznych w formie kredytu z banku komercyjnego – w wysokości 100 mln SKK. Zgodnie z informacjami przedłożonymi przez beneficjenta w reakcji na wszczęcie formalnego postępowania wyjaśniającego, należny dług został w końcu pokryty z przychodów pochodzących z emisji nowych akcji (21 mln SKK; 0,56 mln EUR), z przychodów ze sprzedaży zapasów ([poniżej 150] mln SKK; [poniżej 3,9] mln EUR) oraz dzięki kredytowi kupieckiemu od spółki Old Herold, s. r. o. ([70–130] mln SKK; [1,8–3,4] mln EUR). Termin płatności faktur Old Herold, s. r. o., wynosił 40 dni, co zdaniem beneficjenta było długim okresem, biorąc pod uwagę krytyczną sytuację beneficjenta. Dłuższy termin płatności umożliwił beneficjentowi uzyskanie odpowiedniej ilości środków pieniężnych.
- (8) Ze względu na to, że spółka utraciła koncesję na produkcję napojów alkoholowych i napojów na bazie alkoholu oraz zgodnie z informacjami udzielonymi przez wnoszącego skargę, sprzedaż ta dotyczyła prawdopodobnie przede wszystkim alkoholu.

(31) Po wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego władze słowackie poinformowały Komisję, że pozostały dług beneficjenta w stosunku do urzędu skarbowego w wysokości 224 277 841 SKK został zapłacony dnia 17 grudnia 2004 r. Władze słowackie potwierdziły, że do zakończenia postępowania prowadzonego przez Komisję Europejską wstrzymano umorzenie długu zatwierdzone w postępowaniu układowym.

III. DECYZJA O WSZCZĘCIU POSTĘPOWANIA NA MOCY ART. 88 UST. 2 TRAKTATU WE

(32) Komisja w swojej decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego wyraziła wątpliwość, czy kwestionowane umorzenie należnego podatku nie stanowi pomocy państwa. Komisja uznała do wniosku, że postępowanie urzędu skarbowego w ramach postępowania układowego nie spełnia wymogów testu prywatnego wierzyciela. Komisja przede wszystkim wysunęła wniosek, że urząd skarbowy w porównaniu z pozostałymi wierzycielami znajdował się w innej sytuacji pod względem prawnym, gdyż posiadał zabezpieczone należności i miał możliwość rozpoczęcia egzekucji podatkowej. Komisja wątpi, czy postępowanie układowe w porównaniu z postępowaniem upadłościowym lub egzekucją podatkową, jest najlepszym możliwym rozwiązaniem dla państwa.

(33) Następnie Komisja poddała w wątpliwość zgodność kwestionowanej pomocy ze wspólnym rynkiem. W pierwszej kolejności wyraziła wątpliwość, czy pomoc można uważać za zgodną jako pomoc na ratowanie przedsiębiorstwa znajdującego się w trudnej sytuacji finansowej, jak twierdziły władze słowackie. Pomocą na ratowanie przedsiębiorstwa może być wyłącznie wsparcie płynności finansowej w formie gwarancji kredytowych lub kredytów. Kwestionowanym środkiem jest jednak umorzenie długu, które odpowiada bezzwrotnej dotacji. Ponadto środek ten przyznano bez konieczności zapewnienia, że w ciągu sześciu miesięcy od zatwierdzenia środków na ratowanie przedsiębiorstwa beneficjent przedłoży plan restrukturyzacji lub plan likwidacji, bądź zwróci pomoc w pełnej kwocie.

(34) Następnie Komisja zbadała zgodność kwestionowanego środka jako pomocy na restrukturyzację i poddała w wątpliwość spełnienie dwóch głównych warunków: istnienia planu restrukturyzacji, który zapewni przywrócenie długotrwale rentowności w rozsądnym okresie oraz ograniczenie pomocy do niezbędnego minimum.

IV. UWAGI STRON ZAINTERESOWANYCH

(35) Beneficjent oprócz informacji o stanie faktycznym, przedstawionych w części II przedłożył następujące uwagi.

(36) Beneficjent twierdzi, że przyczyną jego trudności finansowych na początku 2004 roku była zmiana ustawy o administrowaniu podatkami, która ograniczyła możliwość odroczenia zobowiązania podatkowego do jednego razu w ciągu roku. Dla beneficjenta była to istotna zmiana, ponieważ, zgodnie z jego wypowiedzią, w poprzednich latach korzystał z powyższej możliwości.

(37) Jeśli chodzi o samą sprawę, beneficjent twierdził po pierwsze, że w kompetencji Komisji nie leży badanie kwestionowanego środka, ponieważ środek ten zaczął obowiązywać przed datą przystąpienia do UE i nie miał zastosowania po przystąpieniu. Środek rzekomo zaczął obowiązywać przed przystąpieniem, ponieważ postępowanie układowe wszczęto dnia 8 marca 2004 r., a jak twierdzi beneficjent, zostało ono zatwierdzone przez sąd dnia 29 kwietnia 2004 r., tj. przed przystąpieniem Republiki Słowackiej do Unii Europejskiej. Urzędy skarbowe, rzekomo w ramach negocjacji przed wszczęciem postępowania układowego, wyraziły zgodę na wnioskowany układ. W grudniu 2003 r. odbyło się spotkanie z Dyrekcją Skarbową Republiki Słowackiej, a dnia 3 lutego 2004 r. urząd skarbowy wysłał beneficjentowi pismo, w którym rzekomo potwierdził możliwość układu.

(38) Następnie beneficjent twierdził, że jeśli Komisja jest zdania, iż zbadanie przedmiotowej sprawy leży w jej kompetencji, to i tak kwestionowany środek nie stanowi pomocy państwa, ponieważ zostały spełnione wymogi testu prywatnego wierzyciela.

(39) Po pierwsze, beneficjent twierdzi, że porównanie postępowania układowego z egzekucją podatkową wprowadza w błąd, ponieważ wszczęcie pierwszego powoduje wykluczenie lub zawieszenie drugiego. Dlatego urząd skarbowy nie mógł wybrać egzekucji podatkowej. Beneficjent twierdzi też, że jeśli nie zainicjowałby dobrowolnie postępowania układowego, po kilku tygodniach lub miesiącach miałyby ustawy obowiązek wszczęcia postępowania upadłościowego lub postępowania układowego na mocy przepisów dotyczących niewypłacalności.

(40) Po drugie, beneficjent twierdzi, że decyzja państwa dotycząca zapobieżenia upadłości i poszukiwania rozwiązania w toku postępowania układowego spełnia wymogi testu prywatnego wierzyciela. Beneficjent przedkłada potwierdzenia dwóch audytorów i jednego syndyka masy upadłościowej na dowód tego, że urząd skarbowy otrzyma wyższą kwotę w krótszym terminie w przypadku postępowania układowego niż w przypadku postępowania upadłościowego. Beneficjent załącza także inne materiały i statystyki, mające potwierdzić, że postępowanie upadłościowe trwa na Słowacji średnio od 3 do 7 lat i przynosi bardzo ograniczone zyski ze sprzedaży składników majątku⁽⁹⁾.

(41) Swoją analizę beneficjent opiera przede wszystkim na sprawozdaniu spółki audytorskiej EKORDA z dnia 7 lipca 2004 r., które urząd skarbowy rzekomo miał do dyspozycji przed głosowaniem wierzycieli dnia 9 czerwca 2004 r. Nie przedstawiono jednak żadnego dowodu na potwierdzenie tej tezy.

(42) Zgodnie ze sprawozdaniem spółki EKORDA przychody ze sprzedaży składników majątku w przypadku upadłości wyniosłyby najwyżej 204 mln SKK (5,3 mln EUR), a po odliczeniu różnego rodzaju opłat w wysokości 45 mln SKK, zaledwie 159 mln SKK (4,2 mln EUR). Beneficjent sam skorygował kwotę opłat, które należało odliczyć (36 mln SKK) i uzyskał kwotę 168 mln SKK (4,4 mln

⁽⁹⁾ Beneficjent jako przykład podaje spółkę, która posiada podobne składniki majątku i prowadzi działalność w tym samym sektorze oraz inne bardziej ogólne średnie statystyczne dotyczące postępowania upadłościowego na Słowacji.

EUR). Nawet, jeśli urząd skarbowy jako jedyny wierzyciel uprzywilejowany i największy wierzyciel otrzymałby większość powyższych przychodów, omawiana kwota nadal byłaby niższa, niż ta, którą urząd skarbowy otrzymał po układzie.

- (43) Spółka EKORDA jako podstawę wykorzystwała wartość księgową – na dzień 31 marca 2004 r. – rzeczowych aktywów trwałych, zapasów, środków pieniężnych i skorygowanych należności krótkoterminowych biorąc pod uwagę ich nieściągalność i niską zdolność kredytową. Spółka EKORDA skorygowała wartość nominalną składników majątku beneficjenta za pomocą tzw. współczynnika likwidacji w odniesieniu do każdego składnika majątku w przypadku sprzedaży w ramach postępowania upadłościowego (45 % w przypadku rzeczowych aktywów trwałych, 20 % na zapasy i należności krótkoterminowe, a 100 % w przypadku środków pieniężnych).
- (44) Spółka EKORDA uznała przyszłe wpływy podatkowe z działalności beneficjenta⁽¹⁰⁾, a także rozwój zatrudnienia w regionie oraz rozwój przemysłu spożywczego na Słowacji za bardzo istotne czynniki wpływające na decyzję o utrzymaniu działalności beneficjenta.
- (45) Beneficjent przedstawia jeszcze dwa sprawozdania. Audytor Marta Kochová uznała, że maksymalny przychód ze sprzedaży składników majątku, które nie zostały jednak wycenione, wyniósłby 100 mln SKK (2,6 mln EUR), lub – po odliczeniu opłat w wysokości 22 mln SKK – tylko 78 mln SKK (2 mln EUR). Nie podano żadnych dodatkowych informacji dotyczących powyższego sprawozdania. Syndyk masy upadłościowej Holovačová rzekomo twierdzi, iż jej zdaniem postępowanie układowe w ogóle jest bardziej korzystne dla wierzycieli niż upadłość. Jednym z argumentów jest to, iż w interesie wierzyciela leży kontynuacja działalności dłużnika (przyszłe przychody z handlu i podatków).
- (46) Po trzecie, beneficjent twierdzi, że należy wziąć pod uwagę aspekty długofalowe, na przykład przyszłe wpływy z podatków. Orzecznictwo wykluczające aspekty społeczno-polityczne wymogów testu prywatnego wierzyciela⁽¹¹⁾ rzekomo nie ma zastosowania, jeśli organ publiczny weźmie pod uwagę obliczenia przyszłych wpływów z podatku. Zdaniem beneficjenta sytuacja organu publicznego jest tu analogiczna z sytuacją prywatnego wierzyciela, będącego dostawcą, w którego interesie leży dalsze funkcjonowanie klienta. Beneficjent następnie powołuje się na orzecznictwo dotyczące zasady prywatnego inwestora.
- (47) Beneficjent dochodzi do wniosku, że wymogi testu prywatnego wierzyciela zostały spełnione, a kwestionowany środek nie stanowi pomocy państwa.
- (48) Jeśli jednak Komisja doszłaby do innego wniosku, beneficjent twierdzi, że sporny środek jest zgodny ze wspólnym

rynkiem jako pomoc na restrukturyzację. Twierdzi bowiem, że urząd skarbowy przed wydaniem zgody na układ zweryfikował potencjał planu operacyjnego beneficjenta w zakresie przywrócenia długoterminowej rentowności przedsiębiorstwa. Brak formalnego planu restrukturyzacji w sytuacji, kiedy Komisja ma zaopiniować sprawę *ex post*, jest zdaniem beneficjenta nieistotny, ponieważ Komisja może się już przekonać, czy beneficjent faktycznie odzyskał rentowność. Beneficjent uznaje również, że w sytuacji opiniowania *ex ante* szczegółowy plan restrukturyzacji jest niezbędny. Następnie beneficjent krótko opisuje działania podjęte w celu restrukturyzacji: podwyższenie kapitału własnego, zwolnienia pracowników, sprzedaż zapasów. Beneficjent jest zdania, że wstrzymanie produkcji spirytusu i napojów spirytusowych oraz wynajęcie produkcyjnych składników majątku spółce Old Herold, s. r. o. są działaniami mającymi na celu restrukturyzację. Chociaż wstrzymanie produkcji pierwotnie było wymuszone utratą koncesji, beneficjent nie zwrócił się o wydanie nowej koncesji po układzie.

- (49) Zdaniem beneficjenta został też spełniony wymóg znaczącego wkładu beneficjenta w restrukturyzację.
- (50) W końcu beneficjent stwierdza, że fakt, iż prowadzi działalność gospodarczą w regionie wspieranym i jest jednym z największych regionalnych pracodawców także powinien być wzięty pod uwagę przy zastosowaniu wytycznych dotyczących pomocy na restrukturyzację.

V. UWAGI REPUBLIKI SŁOWACKIEJ

- (51) Władze słowackie w odpowiedzi na wszczęcie formalnego postępowania wyjaśniającego wyraziły kilka uwag dotyczących stanu faktycznego, które zostały już wymienione w części II.
- (52) Władze słowackie potwierdziły, że urząd skarbowy w czasie głosowania nad postępowaniem układowym nie wziął pod uwagę aspektu pomocy państwa. Urząd skarbowy nie uważał układu za formę pomocy państwa, dlatego od beneficjenta nie wymagano przedłożenia planu restrukturyzacji różniącego się od planu operacyjnego przedłożonego sądowi zgodnie z przepisami prawa regulującymi niewypłacalność.
- (53) W reakcji na uwagi beneficjenta, władze słowackie przedstawiły następujące uwagi.
- (54) Zdaniem władz słowackich uwagi beneficjenta dotyczące średniego czasu trwania postępowania upadłościowego i średniego zysku ze sprzedaży składników majątku w postępowaniu upadłościowym nie mają zastosowania w tym konkretnym przypadku. Ich zdaniem, ze względu na małą liczbę wierzycieli i istnienie składników majątku o dodatniej wartości likwidacyjnej, która przekracza kwotę uiszczoną na rzecz państwa po układzie, postępowanie

⁽¹⁰⁾ Z danych za 2004 rok, którymi spółka EKORDA posłużyła się w sprawozdaniu, wynika, że 98 % stanowi VAT i podatek akcyzowy.

⁽¹¹⁾ Beneficjent ma na myśli sprawę C 278-280/92, *Hiszpania przeciwko Komisji*, Zb. Orz. [1994] I-4103.

upadłościowe trwałoby krócej niż jego średni czas trwania, a zysk urzędu skarbowego byłby wyższy niż w przypadku układu. Dnia 21 czerwca 2004 r. słowackie urzędy skarbowe dokonały kontroli na miejscu w spółce i stwierdziły, że na dzień 17 czerwca 2004 r. beneficjent posiadał środki pieniężne w wysokości 161,3 mln SKK, należności w wysokości 62,8 mln SKK, zapasy spirytusu i napojów spirytusowych o wartości 84 mln SKK oraz rzeczowe aktywa trwale o wartości księgowej 200 mln SKK.

- (55) Władze słowackie są przekonane, że egzekucja podatkowa była faktyczną alternatywą dla urzędu skarbowego. Potwierdzają, że urząd skarbowy miał możliwość wszczęcia postępowania egzekucyjnego przed rozpoczęciem postępowania układowego oraz gdyby sąd odmówił zatwierdzenia układu (ponieważ urząd skarbowy jako wierzyciel uprzywilejowany nie głosowałby za przyjęciem wniosku w sprawie układu).
- (56) Władze słowackie nie zgadzają się z twierdzeniem beneficjenta, że jego trudności finansowe były spowodowane zmianą ustawy o administrowaniu podatków. Zdaniem władz słowackich problemy finansowe beneficjenta były spowodowane strategią finansową wykorzystywania podatków pośrednich do prowadzenia działalności gospodarczej. Beneficjent powinien był zamiast tego po prostu pobierać podatki od swoich klientów i przekazywać je do budżetu państwa.
- (57) Władze słowackie nie zgadzają się z tezą, że spotkanie z Dyrekcją Skarbową Republiki Słowackiej w grudniu 2003 r. jest dowodem wstępnej zgody urzędu skarbowego na układ. Władze słowackie przedłożyły pismo z dnia 6 czerwca 2004 r. wystosowane przez Dyrekcję Skarbową Republiki Słowackiej adresowane do podlegającego jej urzędu skarbowego, w którym powyższa dyrekcja instruuje urząd skarbowy, aby nie zgadzał się na układ wnioskowany przez beneficjenta, ponieważ jest on niekorzystny dla państwa. Omawiane pismo odnosiło się do innego pisma ministra finansów o bardziej ogólnym charakterze z dnia 15 stycznia 2004 r. adresowanego do podlegającej mu Dyrekcji Skarbowej Republiki Słowackiej, w którym minister przekazuje jej instrukcję, aby nie przystawała na takie wnioski układowe z wierzycielami, które oznaczałyby umorzenie przez urzędy skarbowe należności podatkowych. Ponadto władze słowackie interpretują pismo z dnia 3 lutego 2004 r., do którego nawiązywał beneficjent (patrz pkt 37), jako wyraźnie niezawierające zgody na układ w wysokości 35 %.
- (58) Władze słowackie twierdzą, że beneficjent nie zapłacił podatku akcyzowego w określonym terminie odroczenia od stycznia 2001 r. do marca 2004 r. i regularnie korzystał z odroczeń.
- (59) Zdaniem władz słowackich wyraźne różnice w szacunkach zawartych w dwóch sprawozdaniach z kontroli (patrz pkt 41 i 45) budzą wątpliwości co do wiarygodności obu sprawozdań. Wątpliwości budzi przede wszystkim współczynnik likwidacji, który spółka EKORDA zastosowała

wobec aktywów obrotowych. Współczynnik ten powinien być wyższy niż 20 %.

- (60) I wreszcie zdaniem władz słowackich beneficjent nie opracował realnego planu restrukturyzacji, a działań proponowanych przez beneficjenta w ramach postępowania układowego nie można uznać za działania restrukturyzacyjne

VI. OCENA

1. Kompetencje Komisji

- (61) Ponieważ część wydarzeń istotnych dla niniejszego przypadku miała miejsce przed przystąpieniem Republiki Słowackiej do Unii Europejskiej w dniu 1 maja 2004 r., Komisja musiała najpierw stwierdzić, czy w jej kompetencji leży rozstrzygnięcie o kwestionowanym środku.
- (62) Komisja nie może badać środków, które zostały zrealizowane przed przystąpieniem do UE i które nie mają zastosowania po przystąpieniu ani na podstawie procedury mechanizmu przejściowego, ustanowionej na mocy pkt 3 załącznika IV Traktatu o przystąpieniu, ani na mocy zasad określonych w art. 88 Traktatu WE. Traktat o przystąpieniu ani Traktat WE nie wymagają ani nie uprawniają Komisji do badania środków tego rodzaju.
- (63) Z drugiej strony na mocy Traktatu WE środki, które weszły w życie po przystąpieniu państwa do UE w sposób oczywisty należą do kompetencji Komisji. W celu określenia czasu, kiedy dany środek zaczął obowiązywać jako decydujące kryterium ma zastosowanie wiążący akt prawny, w którym właściwy organ krajowy zobowiązuje się do udzielenia pomocy⁽¹²⁾.
- (64) Beneficjent w tym przypadku twierdził, że kwestionowany środek zaczął obowiązywać przed przystąpieniem do UE, a po przystąpieniu nie miał zastosowania (patrz pkt 37).
- (65) Komisja nie może przyjąć argumentów beneficjenta. Wniosek o wszczęcie postępowania układowego nie został złożony przez organ udzielający pomocy, tylko przez beneficjenta. Podobnie decyzja sądu zezwalająca na przeprowadzenie postępowania układowego nie została podjęta przez organ udzielający pomocy. Powyższa decyzja jedynie umożliwiła beneficjentowi i jego wierzycielom kontynuowanie negocjacji na temat układu, ale ewidentnie nie stanowiła udzielenia pomocy. Nie ma dowodów na to, że Dyrekcja Skarbowa Republiki Słowackiej wyraziła zgodę na kwestionowany środek na spotkaniu w grudniu 2003 r. Przeciwnie, władze słowackie zaprzeczyły istnieniu jakiegokolwiek wstępnej zgody. Pismo z dnia 3 lutego 2004 r. otwarcie wyraża odmowę przyjęcia wniosku układowego na poziomie 35 %.
- (66) Decyzja właściwego organu dotycząca umorzenia części należności została przyjęta dnia 9 lipca 2004 r., kiedy urząd skarbowy wydał zgodę na układ wnioskowany przez beneficjenta.

⁽¹²⁾ Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 stycznia 2004 r. w sprawie T-109/01, *Fleuren Compost przeciwko Komisji*, ust. 74.

- (67) W związku z tym kwestia obowiązywania środka po przystąpieniu Słowacji do UE została rozwiązana.
- (68) Dlatego Komisja uznała, że do jej kompetencji należy wydanie opinii dotyczącej kwestionowanego środka zgodnie z postanowieniami art. 88 Traktatu WE.
- 2. Pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu WE**
- (69) Przepisy art. 87 ust. 1 Traktatu WE stanowią, że wszelka pomoc przyznawana przez państwo członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów jest niezgodna ze wspólnym rynkiem w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi.
- (70) Umorzenie długu wobec organu publicznego, jakim jest urząd skarbowy, jest formą wykorzystania zasobów państwowych. Środek jest selektywny ponieważ sprzyja on jednemu przedsiębiorstwu.
- (71) Aż do wydarzeń, które skutkowały wszczęciem postępowania w sprawie niewypłacalności beneficjent działał w branży spirytusowej i napojów spirytusowych, napojów bezalkoholowych oraz przetworów owocowo-warzywnych. W 2003 r. beneficjent był trzecim co do wielkości producentem spirytusu i napojów spirytusowych na Słowacji. Od momentu utraty koncesji na produkcję spirytusu i napojów spirytusowych w marcu 2004 r. beneficjent zajmuje się hurtową sprzedażą spirytusu i napojów spirytusowych produkowanych przez inne przedsiębiorstwo – Old Herold, s.r.o. – wykorzystujące do produkcji urządzenia beneficjenta, które spółka Old Herold, s.r.o. wynajmuje od beneficjenta. Wszystkie branże, w których beneficjent prowadził działalność gospodarczą przed postępowaniem układowym i w których obecnie prowadzi działalność gospodarczą, należą do sfery handlu między państwami członkowskimi.
- (72) W decyzji o wszczęciu postępowania wyjaśniającego Komisja wyraziła wątpliwości, czy dany środek nie zakłócił lub nie groził zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie beneficjentowi i udzielenie mu korzyści, której w normalnych warunkach rynkowych nie byłby w stanie uzyskać. Innymi słowy, Komisja wątpi, czy państwo zachowało się wobec beneficjenta jak prywatny wierzyciel.
- (73) Okazało się, że układ zawierał takie same warunki dla prywatnych wierzycieli jak i dla urzędu skarbowego. Wierzyciele mieli otrzymać 35 % długu w określonym terminie, czego beneficjent rzeczywiście dopełnił. Pozostałe 65 % długu zostało umorzone.
- (74) Jednak urząd skarbowy pod względem prawnym i ekonomicznym był w lepszej sytuacji niż wierzyciele prywatni. Dlatego należy zbadać, czy urząd skarbowy wykorzystał wszystkie dostępne środki, aby odzyskać możliwie najwyższą kwotę swoich należności tak, jak uczyniłby to prywatny wierzyciel.
- (75) W celu stwierdzenia, czy zostały spełnione wymogi testu prywatnego wierzyciela Komisja musi zweryfikować, czy urząd skarbowy zyskał więcej przyjąwszy warunki układu wnioskowanego przez beneficjenta w porównaniu z prawdopodobnym wynikiem postępowania upadłościowego lub egzekucji podatkowej.
- (76) Reasumując, Słowacja twierdzi, że jej zdaniem niniejszy środek stanowi pomoc państwa. Przyznaje, że w czasie układu kwestia pomocy państwa po prostu nie była brana pod uwagę. Beneficjent natomiast twierdzi, że środek nie stanowi pomocy państwa i załącza wspomniane dokumenty, przede wszystkim sprawozdania dwóch audytorów.
- (77) Na podstawie informacji przedłożonych przez beneficjenta oraz przez władze słowackie odnośnie do sytuacji finansowej beneficjenta we właściwym roku, w zakresie właściwym dla zastosowania testu prywatnego wierzyciela Komisja stwierdziła, co następuje. Komisja nie może zweryfikować danych na dzień 31 marca 2004 r. przedstawionych przez beneficjenta, ani danych na dzień 17 czerwca 2004 r. przedstawionych przez władze słowackie w ewidencji księgowej beneficjenta. Komisja nie ma jednak powodu, aby wątpić w prawdziwość omawianych danych.

Tabela 3:

Sytuacja finansowa beneficjenta w latach 2003 – 2004 r. [w mln SKK]

	31. 12. 2003 ⁽¹³⁾	31. 3. 2004 ⁽¹⁴⁾	28.4. 2004 ⁽¹⁵⁾	17. 6. 2004 ⁽¹⁶⁾	31. 12. 2004 ⁽¹⁷⁾
Aktywa trwałe ⁽¹⁸⁾	208	205	204	200	200
Zapasy	119	209	176	84	52

	31. 12. 2003 ⁽¹³⁾	31. 3. 2004 ⁽¹⁴⁾	28.4. 2004 ⁽¹⁵⁾	17. 6. 2004 ⁽¹⁶⁾	31. 12. 2004 ⁽¹⁷⁾
Środki pieniężne	3	50	94	161	27
Krótkoterminowe należności handlowe	128	98 ⁽¹⁹⁾	80	63 ⁽²⁰⁾	97

⁽¹³⁾ Źródło: bilans za okres od dnia 1. stycznia do dnia 31. grudnia 2003 r. przekazany przez beneficjenta. Wszystkie wartości to wartości księgowe.

⁽¹⁴⁾ Źródło: sprawozdanie spółki EKORDA z 7 lipca 2004 r. wyrażający wartość księgową, oprócz należności, które są uregulowane ze względu na ich wartość likwidacyjną.

⁽¹⁵⁾ Źródło: bilans za okres od dnia 1 stycznia do dnia 28 kwietnia 2004 r. przekazany przez beneficjenta. Wszystkie wartości to wartości księgowe.

⁽¹⁶⁾ Informacje przekazane przez władze słowackie opierające się na kontroli na miejscu przeprowadzonej przez urząd skarbowy w pomieszczeniach beneficjenta dnia 21 czerwca 2004 r. (patrz: pkt 54).

⁽¹⁷⁾ Źródło: sprawozdanie roczne za 2004 rok przekazane przez beneficjenta. Wszystkie wartości to wartości księgowe.

⁽¹⁸⁾ Grunty, budynki, maszyny i urządzenia, aktywa niematerialne, aktywa finansowe.

⁽¹⁹⁾ Zdaniem spółki EKORDA wartość księgową należności krótkoterminowych w wysokości 166 mln SKK musi zostać zamieniona na wartość likwidacyjną 98 mln SKK (patrz: pkt 86).

⁽²⁰⁾ Nie wiadomo, czy niniejsza wartość to wartość księgową czy wartość likwidacyjną należności krótkoterminowych. Na wszelki wypadek Komisja zakłada, że chodzi o wartość księgową.

(78) Komisja zbada najpierw dowody przedłożone przez beneficjenta na poparcie jego opinii, że w wyniku postępowania upadłościowego urząd skarbowy uzyskałby niższą kwotę niż w przypadku postępowania układowego. Ponieważ władze słowackie ani beneficjent nie przedłożyli obliczeń związanych z egzekucją podatkową, Komisja zbada, jaką kwotę urząd skarbowy mógłby otrzymać w przypadku egzekucji. Wreszcie Komisja zbada dowody poszlakowe wniesione przez władze słowackie i beneficjenta.

2.1. Porównanie układu z wierzycielami z postępowaniem upadłościowym

(79) Komisja jest zdania, że sprawozdanie spółki EKORDA nie jest wiarygodną podstawą do porównania proponowanego układu z ewentualnym postępowaniem upadłościowym. Władze słowackie podzielają te wątpliwości.

(80) Najpierw Komisja stwierdza, że spółka EKORDA w swoim sprawozdaniu z dnia 7 lipca 2004 r. (wydanym zaledwie dwa dni przed zgromadzeniem wierzycieli) użyła do swoich obliczeń stanu aktywów beneficjenta na dzień 31 marca 2004 r. Z tabeli 3 wyraźnie wynika, że poziom różnych aktywów po dniu 31 marca 2004 r. uległ wyraźnej zmianie. Przede wszystkim sprzedano znaczną część zapasów, co prowadziło do wzrostu stanu środków pieniężnych. Zmiany te mają duże znaczenie dla wykorzystania współczynników likwidacji, które spółka EKORDA określiła na poziomie od 20 % w przypadku zapasów i należności krótkoterminowych do 100 % w przypadku środków pieniężnych. Zakładając, że współczynniki likwidacji określone przez spółkę EKORDA są poprawne i stosując metodykę wykorzystaną przez spółkę EKORDA, obliczono i przedstawiono w poniższej tabeli, w jakim stopniu wyniki obliczone przez spółkę EKORDA różniłyby się, gdyby w obliczeniach uwzględniono dane z dnia 28 kwietnia 2004 r. oraz z dnia 17 czerwca 2004 r., tj. jeszcze ciągle przed zgromadzeniem wierzycieli, które odbyło się dnia 9 lipca 2004 r. Z danych tych wynika też, że współczynniki likwidacji zaproponowane przez spółkę EKORDA nie są realistyczne.

Tabela 4:

Porównanie prawdopodobnego zysku ze sprzedaży aktywów beneficjenta w postępowaniu upadłościowym [w mln SKK]

	Sytuacja na dzień:						
	Współczynnik likwidacji [%]	31. 3. 2004		28. 4. 2004		17. 6. 2004	
		Wartość księgowa	Zysk	Wartość księgowa	Zysk	Wartość księgowa	Zysk
Aktywa trwałe	45	205	92	204	92	200	90
Zapasy	20	209	42	176	35	84	17
Należności krótkoterminowe	20	98 ⁽²¹⁾	20	86 ⁽²²⁾	17	37 ⁽²³⁾	7

		Sytuacja na dzień:					
		31. 3. 2004		28. 4. 2004		17. 6. 2004	
	Współczynnik likwidacji [%]	Wartość księgowa	Zysk	Wartość księgowa	Zysk	Wartość księgowa	Zysk
Środki pieniężne	100	50	50	94	94	161	161
Razem			204		238		275

(²¹) Jest to wartość księgowa (1 66 mln SKK) obliczona przez spółkę EKORDA w taki sposób, aby odzwierciedlała wartość likwidacyjną należności.

(²²) Przybliżone określenie wartości likwidacyjnej, które Komisja uzyskała poprzez korektę wartości księgowej należności krótkoterminowych (147 mln SKK) w takim samym stosunku, jaki w swojej analizie wykorzystwała spółka EKORDA (patrz: przypis 19).

(²³) Przybliżone określenie wartości likwidacyjnej, które Komisja uzyskała poprzez korektę wartości księgowej należności krótkoterminowych (63 mln SKK; patrz także: przypis 20) w takim samym stosunku, jaki w swojej analizie wykorzystwała spółka EKORDA (patrz przypis 19). Komisja zaznacza jednak, że zgodnie z informacjami władz słowackich należności w wysokości 63 mln SKK były ściągane. Dlatego jest wątpliwe, czy ich wartość księgowa w ogóle powinna zostać skorygowana. W przypadku, że wartość 63 mln SKK stanowiłaby wartość likwidacyjną niniejszych należności, ogólny zysk w postępowaniu upadłościowym na dzień 17 czerwca 2004 r. wynosiłby 331 mln SKK (8,7 mln EUR).

(81) Należy podkreślić, że plan operacyjny, który beneficjent przedłożył sądowi, zakładał sprzedaż zapasów za [mniej niż 150] mln SKK w okresie od marca do maja 2004 r. Spółka EKORDA musiała być więc świadoma, że składniki majątku beneficjenta po dniu 31 marca 2004 r. ulegną zasadniczym zmianom. Faktu tego nie wzięła pod uwagę.

(82) Jeśli spółka EKORDA wzięłaby pod uwagę wartość księgową składników majątku beneficjenta z dnia 28 kwietnia 2004 r., doszłaby do wniosku, że zysk uzyskany w upadłości byłby wyższy (238 mln SKK; 6,3 mln EUR) niż suma, którą beneficjent proponował w układzie (225 mln SKK; 5,93 mln EUR) (²⁴). Wniosek ten byłby jeszcze bardziej oczywisty, jeśli analiza zostałaby przeprowadzona w czerwcu 2004 r. (275 mln SKK; 7,2 mln EUR), kiedy urząd skarbowy ciągle jeszcze mógł skorzystać ze swojego prawa weta i odrzucić wniosek, co oznaczałoby zakończenie postępowania układowego. Jeszcze raz podkreślamy, że niniejsze wyniki otrzymano wykorzystując szacunki i metodykę zastosowaną przez spółkę EKORDA.

(83) Komisja nie może jednak przyjąć metodyki zastosowanej przez spółkę EKORDA, a założeń jej analizy nie może uznać za wiarygodne. Wniosek ten dodatkowo potwierdzają wątpliwości wyrażone przez władze słowackie wymienione w pkt 55 i 60.

(84) Spółka EKORDA po pierwsze nie wyjaśnia w swoim sprawozdaniu, w jaki sposób określiła trzy współczynniki likwidacji. Władze słowackie są zdania, że współczynnik likwidacji w przypadku zapasów powinien wynosić ponad 20 %.

(85) Komisja stwierdziła, że beneficjent mógł uzyskać w 2004 roku [mniej niż 150] mln SKK ze sprzedaży swoich zapasów (patrz: pkt 30). To znaczy więcej niż [40-50] % wartości księgowej zapasów, którą spółka EKORDA wykorzystwała jako podstawę obliczeń. Fakt ten w dużym stopniu potwierdza przypuszczenie, że współczynnik likwidacji wynoszący 20 % jest zbyt niski. Zmiany

w bilansie z 2004 r. dotyczące stanu zapasów potwierdzają ten wniosek. Poza tym beneficjent w swoim planie operacyjnym oszacował zysk ze sprzedaży zapasów w okresie od marca do maja 2004 r. na [mniej niż 110] mln SKK (patrz pkt 30). Spółka EKORDA zignorowała powyższe obliczenia szacunkowe. Na zakończenie trzeba dodać, że znając charakter działalności beneficjenta można zakładać, iż na zapasy składały się gotowe produkty, które mogły zostać łatwo sprzedane bezpośrednio dystrybutorom lub konsumentom, a nie półprodukty, wymagające dalszej obróbki.

(86) Spółka EKORDA następnie przeprowadziła podwójną korektę krótkoterminowych należności handlowych. Po pierwsze, skorygowała ich wartość księgową o 40 % (wartość księgowa wynosiła 166 mln SKK, a wartość, którą spółka EKORDA wykorzystwała w swoich obliczeniach 98 mln SKK), a później zastosowała niski współczynnik likwidacji 20 %. Powyższa metodyka została zakwestionowana. Można zaakceptować korektę wartości księgowej należności w celu określenia ich faktycznej wartości w danym czasie. Spółka EKORDA jednak nie wyjaśnia, dlaczego zysk w przypadku upadłości/likwidacji stanowił tylko jedną piątą (20 mln SKK) kwoty, której odzyskanie od dłużników zakładał sam beneficjent (98 mln SKK).

(87) Współczynnik likwidacji 45 % w przypadku aktywów trwałych też wydaje się zbyt niski. Zdaniem beneficjenta wartość jego aktywów zastawionych na rzecz urzędu skarbowego wynosiła 194 mln SKK (²⁵). Wartość ta jest zdaniem beneficjenta wyrażona w cenach szacunkowych określonych przez niezależnych rzeczoznawców na przełomie lat 2003 i 2004. Zdaniem Komisji niniejsza „cena rzeczoznawcy” powinna po prostu wyrażać ogólną cenę aktywów, która określa, za jaką cenę można sprzedać aktywa w danym czasie. Spółka EKORDA nie wyjaśnia, dlaczego zysk ze sprzedaży aktywów trwałych w przypadku upadłości wyniósłby zaledwie 45 % ich wartości księgowej, czyli 205 mln SKK (²⁶), natomiast sam beneficjent podaje o wiele wyższą wartość szacunkową powyższych aktywów.

(²⁵) Dane te zostały zakwestionowane przez władze słowackie, co zostanie wyjaśnione w dalszej części tekstu.

(²⁶) Łącznie z zastawionym i niezastawionym majątkiem trwałym.

(²⁴) Włącznie z urzędem skarbowym i wierzycielami prywatnymi.

- (88) Komisja ma dwie uwagi dotyczące stwierdzenia beneficjenta, że trudno byłoby znaleźć kupca na zastawione maszyny i urządzenia, ponieważ większość z nich jest przeznaczona wyłącznie do produkcji spirytusu i napojów spirytusowych, napojów bezalkoholowych lub przetworów owocowo-warzywnych. Po pierwsze, należy zaznaczyć, że „cena rzeczoznawcy” zastawionych nieruchomości wynosi 105 mln SKK, która to kwota jest wyższa niż ogólny zysk zakładany przez spółkę EKORDA (92 mln SKK). Po drugie, z faktycznego rozwoju wydarzeń wynika, że niektóre aktywa produkcyjne spółki znalazły użytkownika wkrótce po tym, jak beneficjent utracił koncesję na produkcję spirytusu i napojów spirytusowych – Old Herold, s. r. o. Z tej przyczyny wydaje się, że istniało bezpośrednie zainteresowanie konkurenta wspomnianymi aktywami produkcyjnymi.
- (89) Na wiarygodność sprawozdania spółki EKORDA ma wpływ także sposób obliczenia różnych opłat związanych z postępowaniem upadłościowym, które zostałyby odliczone od ogólnego przychodu ze sprzedaży aktywów. Spółka EKORDA obliczyła, że opłaty wyniosą 45 mln SKK, beneficjent zaś w przedłożonych przez niego dokumentach podał sumę 36 mln SKK, a według szacunków audytor Kochovej opłaty wyniosłyby maksymalnie 22 mln SKK. Różnice te budzą wątpliwości dotyczące dokładności szacunków spółki EKORDA w odniesieniu do wysokości opłat, a więc także wysokości zysków w ramach postępowania upadłościowego. Należy jednak podkreślić, że z punktu widzenia sytuacji beneficjenta na dzień 17 czerwca 2004 r., nawet, jeśli opłaty wyniosłyby 36 mln SKK, to zysk w przypadku upadłości byłby wyższy niż w przypadku wnioskowanego układu.
- (90) Na zakończenie Komisja uznaje, że władze słowackie nie potwierdzają twierdzenia beneficjenta, że urząd skarbowy miał do dyspozycji sprawozdanie spółki EKORDA przed zgromadzeniem wierzycieli w dniu 9 lipca 2004 r.
- (91) Jeśli zaś mowa o sprawozdaniu audytor Kochovej, Komisja nie może go ocenić, ponieważ nim nie dysponuje. Z przedłożonych informacji nie wynika, kiedy oraz w jakim celu sprawozdanie to zostało sporządzone i na jakich założeniach oraz danych się opiera. Komisja stwierdza jednak, że wnioski audytor Kochovej w dużym stopniu różnią się od wniosków spółki EKORDA. Sprawozdanie syndyka Holovačovej podaje tylko ogólnie, że postępowanie układowe jest dla wierzycieli korzystniejsza niż upadłość. Komisja nie może przyjąć żadnego z dwóch wymienionych sprawozdań jako dowodu potwierdzającego lub negującego zdanie beneficjenta, że zostały spełnione wymogi testu prywatnego wierzyciela.
- (92) Na podstawie dostępnych dowodów Komisja stwierdza więc, że sprzedaż aktywów w postępowaniu upadłościowym najprawdopodobniej prowadziłyby do osiągnięcia wyższego zysku przez wierzycieli beneficjenta. Ponieważ należności urzędu skarbowego jako wierzyciela uprzywilejowanego zostałyby zaspokojone w pierwszej kolejności, a także dlatego, że urząd skarbowy otrzymałby większość zysku z podziału w drugiej grupie (z powodu wysokości swoich należności w porównaniu z innymi wierzycielami), Komisja jest przekonana, że prawie cały zysk z upadłości przeszedłby na rzecz urzędu skarbowego.
- ## 2.2. Porównanie układu z wierzycielami z egzekucją podatkową
- (93) Urząd skarbowy, w odróżnieniu od prywatnych wierzycieli miał prawo wszcząć z własnej inicjatywy egzekucję podatkową na drodze sprzedaży nieruchomości, maszyn i urządzeń lub spółki jako całości. Komisja uważa argument beneficjenta, że postępowanie układowe chroni spółkę przez egzekucją skarbową, za bezpodstawny. Jak potwierdziły władze słowackie, egzekucja skarbową była faktyczną alternatywą dla urzędu skarbowego przed wszczęciem postępowania układowego lub po zawetowaniu wniosku wnioskowanego układu przez urząd skarbowy. Dlatego należy uwzględnić tę możliwość przy przeprowadzaniu testu prywatnego wierzyciela. Beneficjent nie porównuje wnioskowanego układu z prawdopodobnym wynikiem egzekucji podatkowej.
- (94) Komisja w swojej analizie opiera się na danych przedstawionych przez beneficjenta i władze słowackie. W związku z tym należy podkreślić, że władze słowackie potwierdziły, że zastaw na rzecz urzędu skarbowego wynosił 397 mln SKK, jak wynika z decyzji o wszczęciu postępowania wyjaśniającego. Wartość ta rzekomo pochodzi z ewidencji księgowej beneficjenta. Z drugiej strony beneficjent twierdzi, że wartość zastawionych aktywów wyrażona w „cenach rzeczoznawcy” wynosi 194 mln SKK (patrz: pkt 17). Chociaż Komisja nie musi badać, która z powyższych kwot jest prawdziwa, może wysunąć następujące wnioski.
- (95) Po pierwsze, zastaw była odroczeniem zobowiązania podatkowego beneficjenta, którego wymaga ustawa o administrowaniu podatkami. Jeśli wartość aktywów beneficjenta w rzeczywistości stanowiła tylko połowę wartości zastawu, zgodnie z opinią rzeczoznawcy przedłożoną przez beneficjenta, oznacza to, że zabezpieczenie wymagane przez państwo nie było wystarczające przy takich odroczeniach. W tych okolicznościach odroczenia podatkowe, na które urząd skarbowy zezwolił między listopadem 2002 r. a listopadem 2003 r. w pełnej wysokości 477 mln SKK z całym prawdopodobieństwem nie spełniały wymogów testu prywatnego wierzyciela. Ponieważ odroczenia podatkowe weszły w życie przed dniem przystąpienia do UE i nie obowiązują po tej dacie, Komisja nie ma prawa oceniać zgodności omawianych środków ze wspólnym rynkiem. Do celów niniejszej sprawy nie ma potrzeby, aby Komisja badała, czy środki te stanowiły pomoc państwa. Jeśli jednak już poprzednie odroczenia stanowiły pomoc państwa, to nie można już powoływać się na zasadę prywatnego wierzyciela, jeśli dług odroczonego w ten sposób został później (częściowo) umorzony.

- (96) Po drugie, nawet, jeśli przy obliczeniu zysków z egzekucji podatkowej wykorzystalibyśmy niższą wartość przedstawioną przez beneficjenta, prywatny wierzyciel, jeśli miałby taką możliwość, wybrałby egzekucję, a nie postępowanie układowe.
- (97) W przypadku egzekucji podatkowej urząd skarbowy może bezpośrednio sprzedać aktywa (należności i inne aktywa obrotowe, majątek ruchomy, nieruchomości) dłużnika. W czasie, gdy urząd skarbowy głosował za układem, beneficjent posiadał zapasy o wartości 84 mln SKK, ściągalne należności w kwocie 63 mln SKK oraz środki pieniężne wynoszące 161 mln SKK (patrz pkt 54). Należy też podkreślić, że wartość samych aktywów obrotowych (308 mln SKK; 8,1 mln EUR) przekroczyłaby zysk z układu (225 mln SKK; 5,93 mln EUR). Również w przypadku, gdyby należności zostały odliczone w pełnej kwocie⁽²⁷⁾, sama wartość pozostałych aktywów obrotowych (245 mln SKK; 6,4 mln EUR) wciąż przewyższałaby zysk z układu. Poza tym beneficjent posiadał jeszcze inne aktywa trwałe o wartości przynajmniej 194 mln SKK.
- (98) Egzekucja podatkowa byłaby także wolna od opłat administracyjnych naliczanych w postępowaniu upadłościowym. Jest to postępowanie, które wszczyna i którym kieruje sam urząd skarbowy, dlatego można zakładać jego szybką realizację.
- (99) Dlatego też Komisja uznaje, że egzekucja podatkowa aktywów beneficjenta przyniosłaby większe zyski niż układ.

2.3. Inne dowody

- (100) Komisja bierze pod uwagę przede wszystkim pismo przedłożone przez władze słowackie, wysłane przez dyrektora Dyrekcji Skarbowej Republiki Słowackiej skierowane do jego podwładnego, dyrektora właściwego urzędu skarbowego (patrz: pkt 57). Zgodnie z treścią niniejszego pisma Dyrekcja Skarbowa Republiki Słowackiej (która miała wcześniej bezpośredni kontakt z beneficjentem) była przeciwna wnioskowanemu układowi i wydała miejscowemu urzędowi skarbowemu jasne polecenie, aby nie głosował za układem. Przyczyną powyższego polecenia wskazaną w piśmie było to, że wnioskowany układ „jest niekorzystny” dla państwa.
- (101) Władze słowackie dowiodły także istnienia wyraźnego polecenie wydanego urzędowi skarbowemu na początku 2004 r. przez ministerstwo finansów, aby nie wyrażały zgody na wnioski układowe mające na celu umorzenie należności podatkowych urzędów⁽²⁸⁾. Niniejsze zarządzenie zostało wydane w związku ze zmianą i uzupełnieniem
- ustawy o administrowaniu podatkami z dnia 1 stycznia 2004 r. w celu zwiększenia dyscypliny poboru podatków.
- (102) Komisja następnie podkreśla, że sam urząd skarbowy już dnia 2 sierpnia 2004 r., tj. niecały miesiąc po wyrażeniu zgody na układ, odwołał się od powyższego układu.
- (103) Beneficjent stwierdził, że urząd skarbowy wyraził zgodę na układ jeszcze zanim beneficjent wszczął postępowanie. Komisja jest zdania, że dowody przedłożone przez beneficjenta przedstawiają odwrotną sytuację. Dyrektor urzędu skarbowego w piśmie do beneficjenta z dnia 3 lutego 2004 r. argumentuje, że choć w zasadzie nie jest przeciwny wszczęciu postępowania układowego, to nie zgadza się z zawartym we wniosku układowym beneficjenta postanowieniem spłaty długu w wysokości do 35 %.
- (104) Na podstawie niniejszego dowodu Komisja może wyciągnąć tylko jeden wniosek, a mianowicie, że władze słowackie były przeciwnie układowi wnioskowanemu przez beneficjenta jeszcze przed wszczęciem postępowania układowego dnia 8 marca 2004 r., przed głosowaniem wierzycieli dnia 9 lipca 2004 r. oraz po zatwierdzeniu układu przez sąd.
- (105) Beneficjent twierdził, że należy wziąć pod uwagę aspekty długofalowe, na przykład płaćcie podatków na rzecz państwa w przyszłości (patrz pkt 46).
- (106) Po pierwsze, należy podkreślić, że test prywatnego wierzyciela różni się od testu prywatnego inwestora. O ile prywatny inwestor jest w stanie zdecydować, czy nawiązać stosunki z danym przedsiębiorstwem i kieruje się długoterminową strategią uzyskania proporcjonalnych zysków ze swojej inwestycji⁽²⁹⁾, to prywatny wierzyciel, będący w stosunku handlowo- lub publicznoprawnym z niewypłacalnym przedsiębiorstwem, będzie dążył do spłacenia mu istniejącego już długu⁽³⁰⁾ na jak najlepszych warunkach pod względem wysokości i terminu spłaty. Dlatego motywacja hipotetycznego prywatnego wierzyciela i prywatnego inwestora jest odmienna. Dlatego też w orzecznictwie zdefiniowano odmienne testy dotyczące dwóch wspomnianych sytuacji.
- (107) Po drugie, jeśli mowa o analogii z wierzycielem-dostawcą, należy podkreślić, że charakter należności takiego wierzyciela i należności państwa zasadniczo się różni. Ponieważ stosunki dostawcy z niewypłacalnym przedsiębiorstwem mają wyłącznie podstawę umowną, dostawca mógłby faktycznie ucierpieć na stracie partnera handlowego. Jeśli niewypłacalne przedsiębiorstwo zostanie zlikwidowane lub sprzedane, dostawca będzie musiał poszukać nowego klienta lub zawrzeć umowę z nowym właścicielem. Ryzyko

⁽²⁷⁾ Nie wiadomo, czy wartość 63 mln SKK to wartość księgowa czy też wartość końcowa należności krótkoterminowych na dzień 17 czerwca 2004 (patrz: przypisy 20 i 23). Nie wiadomo także, czy w rzeczywistości wartość księgowa niniejszych należności nie równa się wartości końcowej.

⁽²⁸⁾ Z niniejszego pisma można wywnioskować, że ministerstwo zgadzało się na rozwiązanie polegające na odroczeniu płatności VAT i podatku akcyzowego na najwyżej dwa miesiące oraz odroczeniu płatności pozostałych podatków na sześć miesięcy.

⁽²⁹⁾ Sprawa T-152/99, *Hamsa*, str. 126.

⁽³⁰⁾ Jako przykład patrz sprawa C-342/96, *Hiszpania przeciwko Komisji („Tubacex”)*, str. 46.

jest wyższe, jeśli jego zależność od niewypłacalnego przedsiębiorstwa jest wysoka. Taki wierzyciel faktycznie będzie myślał o przyszłości. Natomiast podstawą stosunków państwa z niewypłacalnym przedsiębiorstwem jest prawo publiczne, dlatego takie stosunki nie są zależne od woli stron. Każdy nowy właściciel, który przejmie aktywa zlikwidowanej spółki, będzie automatycznie miał obowiązek płacenia podatków. Poza tym państwo nie jest nigdy zależne od jednego podatnika. I wreszcie, najważniejszym argumentem jest fakt, że państwo pobierając podatki nigdy nie kieruje się perspektywą przyszłego zysku, nie zachowuje się jak handlowiec i nie działa z handlowych pobudek. Dlatego przedstawiona analogia jest bezpodstawna.

- (108) Komisja uważa, że w tym przypadku nie można porównywać sytuacji państwa z sytuacją hipotetycznego prywatnego inwestora lub sytuacją hipotetycznego prywatnego wierzyciela. Dlatego utraty przyszłych podatków nie można brać pod uwagę przy zastosowaniu zasady prywatnego wierzyciela.
- (109) Z przeglądu podatków przedłożonego przez beneficjenta wynika, że większość podatków zapłaconych przez beneficjenta od 1995 roku to podatki pośrednie (podatek akcyzowy i VAT). Ponieważ podatki te płacą końcowi konsumenci, likwidacja beneficjenta nie miałaby wpływu na ich pobór, ponieważ konsumenci nadal kupowałyby opodatkowane produkty (w tym przypadku głównie napoje spirytusowe i spirytus) od innych producentów. Dlatego argument beneficjenta dotyczący przyszłej utraty podatków nie jest wiarygodny.

2.4. Wniosek

- (110) Na podstawie wymienionych dowodów Komisja stwierdza, że w tym przypadku nie zostały spełnione wymogi testu prywatnego wierzyciela, a państwo udzieliło beneficjentowi korzyści, której beneficjent nie byłby w stanie uzyskać w warunkach rynkowych.
- (111) Dlatego Komisja jest zdania, że kwestionowany środek stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu WE.
- (112) Pomoc państwa udzielona beneficjentowi równa się sumie długu umorzonego przez urząd skarbowy w postępowaniu układowym, czyli 416 515 990 SKK.

3. Zgodność pomocy: odstępstwo na mocy art. 87 ust. 3 Traktatu WE

- (113) Pierwotnym celem środka jest pomoc spółce znajdującej się w trudnej sytuacji. W takich przypadkach można zastosować odstępstwo na mocy art. 87 ust. 3 lit. c) Traktatu WE, które umożliwia zezwolenie na pomoc państwa przeznaczoną na ułatwienie rozwoju niektórych działań gospodarczych, o ile taka pomoc nie zmienia warunków wymiany

handlowej w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem oraz, jeśli zostały spełnione właściwe warunki.

- (114) Z uwagi na zakres produkcji beneficjenta Komisja próbowała dociec, czy w tym przypadku mogą mieć zastosowanie szczególne zasady mające zastosowanie w sektorze rolnictwa. Na podstawie informacji dotyczących obrotów beneficjenta, przedłożonych przez władze słowackie, Komisja w swojej decyzji o wszczęciu postępowania wyjaśniającego doszła do wniosku, że większość produktów beneficjenta to produkty nieobjęte przepisami załącznika I do Traktatu WE i tym samym odnoszą się do nich ogólne zasady pomocy państwa.
- (115) Beneficjent w swoich uwagach do decyzji o wszczęciu postępowania wyjaśniającego miał zastrzeżenia w kwestii danych o obrotach przedstawionych wcześniej przez władze słowackie (patrz tabela 1), ale nie miał zastrzeżeń do decyzji Komisji dotyczącej oparcia jej oceny na ogólnych zasadach pomocy państwa. Celem Komisji nie było stwierdzenie, czy dane, które przekazał beneficjent, są dokładne ⁽³¹⁾, ale sprawdzenie, czy wspomniany wniosek zostałby utrzymany, biorąc pod uwagę nowe dane. Komisja doszła do wniosku, że większość obrotów beneficjenta generują produkty nieobjęte przepisami załącznika I do Traktatu WE. Dlatego w ich przypadku mają zastosowanie ogólne, a nie sektorowe zasady pomocy państwa.
- (116) Pomoc na ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorstw w trudnej sytuacji finansowej jest obecnie regulowana wytycznymi wspólnotowymi dotyczącymi pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw ⁽³²⁾ (zwanymi dalej „nowymi wytycznymi”), które zastępują poprzednie wytyczne przyjęte w 1999 roku ⁽³³⁾ (zwane dalej „wytycznymi z 1999 roku”).
- (117) Przejściowe postanowienia nowych wytycznych stanowią, że nowe wytyczne mają zastosowanie przy ocenie jakiegokolwiek pomocy na ratowanie lub restrukturyzację udzielonej bez zatwierdzenia przez Komisję (bezprawna pomoc), jeśli pewna część pomocy lub cała pomoc została udzielona po 1 października 2004 r., czyli po dniu opublikowania nowych wytycznych w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* (drugi akapit pkt 104). Jeśli jednak pomoc została udzielona bezprawnie przed 1 października 2004 r., badanie opiera się na wytycznych obowiązujących w czasie, przyznawania pomocy (drugi akapit pkt 104).
- (118) Komisja zauważa, że zatwierdzenie układu przez urząd skarbowy zostało wydane dnia 9 lipca 2004 r. i weszło w życie dnia 23 lipca 2004 r. Pomocy udzielono więc niezgodnie z prawem przed dniem 1 października 2004 r., co oznacza, że w tym przypadku mają zastosowanie wytyczne z 1999 r., obowiązujące w czasie przyznawania pomocy.

⁽³¹⁾ Niniejsze dane nie są zgodne z rocznymi sprawozdaniami finansowymi przedłożonymi przez beneficjenta.

⁽³²⁾ Dz.U. C 244 z 1.10.2004, str. 2.

⁽³³⁾ Dz.U. C 288 z 9.10.1999, str. 2.

(119) Komisja uznała, że beneficjent jest średnim przedsiębiorstwem w rozumieniu rozporządzenia Komisji (WE) nr 70/2001 w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy państwa dla małych i średnich przedsiębiorstw⁽³⁴⁾.

3.1. Kwalifikowanie przedsiębiorstwa do pomocy

(120) Zgodnie z punktem 5 lit. c) wytycznych z 1999 r. przedsiębiorstwo uważane jest za przedsiębiorstwo w trudnej sytuacji, jeśli zgodnie z prawem krajowym spełnia warunki, podlegania procedurze zbiorowej w związku z jego niewypłacalnością.

(121) Beneficjent był uczestnikiem postępowania układowego, które w myśl definicji ustawy o upadłości może mieć zastosowanie w przypadku niewypłacalnych przedsiębiorstw. Dlatego ma prawo do pomocy na ratowanie i pomocy na restrukturyzację.

3.2. Pomoc na ratowanie

(122) Władze słowackie opisały pierwotnie kwestionowany środek jako pomoc na ratowanie. Zgodnie z wytycznymi z 1999 r. Komisja wyraziła wątpliwość co do zgodności pomocy jako pomocy na ratowanie z przyczyn wymienionych powyżej w części III.

(123) Władze słowackie ani beneficjent nie miały zastrzeżeń do powyższych wątpliwości. Nie przedstawiono Komisji żadnych nowych faktów dotyczących niniejszej kwestii.

(124) Ponieważ wspomniane wątpliwości nie zostały wyjaśnione, Komisja doszła do wniosku, że pomoc nie jest zgodna ze wspólnym rynkiem jako pomoc na ratowanie w rozumieniu wytycznych z 1999 r.

3.3. Pomoc na restrukturyzację

(125) Komisja wyraziła wątpliwości, czy przedmiotowa pomoc jest zgodna jako pomoc na restrukturyzację w rozumieniu wytycznych z 1999 r. z przyczyn wymienionych w części III.

(126) Komisja stwierdza, że władze słowackie, na których spoczywa ciężar dowodu, na to, że pomoc państwa jest zgodna ze wspólnym rynkiem, nie przedłożyły żadnych nowych faktów na poparcie powyższego wniosku. Komisja należycie uwzględniła uwagi beneficjenta.

3.3.1. Przywrócenie długotrwałej rentowności przedsiębiorstwa

(127) Zgodnie z wytycznymi z 1999 r. udzielenie pomocy na restrukturyzację musi mieć związek z realizacją realistycznego i spójnego planu restrukturyzacji w celu przywrócenia długoterminowej rentowności przedsiębiorstwa i być od niej uzależnione. Państwo członkowskie przyjmuje zobowiązanie w zakresie powyższego planu, który

powinien zostać zatwierdzony przez Komisję. Uważa się że nieprzestrzeganie planu stanowi nadużycie pomocy.

(128) Plan restrukturyzacji ma umożliwić przywrócenie beneficjentowi długoterminowej rentowności we właściwym terminie, w oparciu o realistyczne założenia dotyczące warunków przyszłej działalności. Omawiany plan powinien zawierać opis okoliczności, które doprowadziły do powstania trudności przedsiębiorstwa oraz przedstawiać właściwe środki w celu przezwyciężenia trudności. Operacje restrukturyzacyjne nie mogą ograniczać się do pomocy finansowej przeznaczonej na spłatę długów i dawnych strat, ale powinny także rozwiązać przyczyny trudnej sytuacji.

(129) W przypadku przedsiębiorstw działających na obszarach objętych pomocą oraz małych i średnich przedsiębiorstw, wytyczne z 1999 roku stanowią, że warunki zatwierdzenia pomocy mogą być mniej surowe, jeśli chodzi o realizację środków równoważących i treść sprawozdań z monitoringu. Okoliczności te nie zwalniają jednak wspomnianych przedsiębiorstw z obowiązku opracowania planu restrukturyzacji, a państw członkowskich ze zobowiązania do udzielenia pomocy na restrukturyzację pod warunkiem wdrożenia planu restrukturyzacji.

(130) Po wszczęciu postępowania wyjaśniającego władze słowackie potwierdziły, że plan operacyjny, który beneficjent miał obowiązek opracować, będący warunkiem wszczęcia postępowania układowego, zbadał tylko właściwy sąd, a nie organ udzielający pomocy, oraz że ani sąd ani urząd skarbowy nie monitorowały wdrożenia planu.

(131) Beneficjent niezgodnie z niniejszym stwierdzeniem oznajmił, że urząd skarbowy zbadał skuteczność planu operacyjnego w zakresie przywrócenia długoterminowej rentowności jeszcze przed zatwierdzeniem układu, ale swojego stwierdzenia nie poparł żadnym dowodem.

(132) Następnie beneficjent stwierdził, że brak planu restrukturyzacji w sytuacji gdy Komisja prowadzi ocenę pomocy *ex post* jest nieistotny, ponieważ Komisja może się już przekonać, czy beneficjent faktycznie odzyskał rentowność. Zdaniem beneficjenta formalny plan restrukturyzacji powinien być wymagany wyłącznie w przypadku wydawania opinii *ex ante* i tylko w przypadku takiej opinii mogą mieć zastosowanie wytyczne z 1999 r.

(133) Niniejsza argumentacja nie jest poprawna. Wytyczne z 1999 r. mają zastosowanie w przypadku oceny zgodności zarówno zgłoszonej pomocy, jak i w przypadku bezprawnej pomocy. Przy ocenie zawsze obowiązuje warunek, że pomoc na restrukturyzację wiąże się ze sporządzeniem realistycznego planu restrukturyzacji. Komisja ma za zadanie opracować opinię na podstawie informacji dostępnych w czasie, kiedy pomoc została przyznana.

⁽³⁴⁾ Dz.U. L 10 z 13.1.2001, str. 33. Rozporządzenie Komisji 70/2001 zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 364/2004 z dnia 25 lutego 2004 i rozszerzone co do jego zakresu w celu włączenia pomocy dla badań i rozwoju, (Dz.U. L 63 z 28.2.2004, str. 22).

- (134) Na zakończenie można stwierdzić, że urząd skarbowy jako organ udzielający pomocy nie miał okazji ocenić planu restrukturyzacji i uzależnić umorzenia należności od realizacji planu, która byłaby odpowiednio monitorowana. Z tego wynika, że nie został spełniony pierwszy, formalny warunek, który w pełnej mierze ma zastosowanie także przy ocenie *ex post*.
- (135) Jeśli chodzi o treść planu operacyjnego, władze słowackie nie przedłożyły żadnych informacji, które rozwiałyby wątpliwości Komisji dotyczące tego, czy plan jest faktycznym planem restrukturyzacji wymaganym zgodnie z wytycznymi z 1999 r.
- (136) Komisja podtrzymuje więc swój wniosek, zawarty w decyzji o wszczęciu postępowania wyjaśniającego. Przedłożony plan operacyjny to plan uwzględniający jedynie doraźny problem beneficjenta dotyczący rosnącego długu wobec skarbu państwa. Omawiany plan w żaden sposób nie analizuje okoliczności, które doprowadziły do trudności beneficjenta, ani sytuacji finansowej przedsiębiorstwa w tym czasie i jego perspektyw finansowych. Ponieważ takiej właśnie analizy brakuje, beneficjent nie zaproponował także żadnych konkretnych kroków, które mogłyby rozwiązać poszczególne przyczyny zaistniałej sytuacji. Jedynym działaniem, które zostało szczegółowo opisane, jest proponowana restrukturyzacja finansowa polegająca na zawarciu układu z wierzycielami.
- (137) W planie nie wspomina się o podwyższeniu kapitału własnego beneficjenta, które beneficjent wymienia jako jedno z działań restrukturyzacyjnych. Żadne z danych zawartych w aktach nie potwierdzają tego, że podwyższenie kapitału przez spółkę Hydree Slovakia powinno być uważane za działanie gwarantujące, że beneficjent w dłuższym okresie nie powtórzy swojej strategii finansowania produkcji za pośrednictwem zadłużenia z tytułu VAT i podatku akcyzowego, który w efekcie był przyczyną jego trudności. Władze słowackie również potwierdziły, że podwyższenie kapitału w żaden sposób nie zmniejszyło ryzyka powtórnego powstania trudności finansowych. Wątpliwości te są jeszcze większe, jeśli uwzględnimy fakt, że kapitał podwyższono o 21 mln SKK, a restrukturyzowany dług wyniósł 644 mln SKK.
- (138) Samo podwyższenie kapitału nie jest dowodem zaufania rynku w możliwość przywrócenia długoterminowej rentowności beneficjenta. Komisja zauważa, że beneficjentowi, pomimo starań, nie udało się uzyskać kredytu z prywatnego banku.
- (139) Komisja następnie wskazuje, że wynajęcie urządzeń do produkcji konkurentowi beneficjenta, spółce Old Herold, s. r. o., było wyraźnie wymuszone przez fakt, że beneficjent utracił koncesję na produkcję spirytusu i napojów spirytusowych, a nie przez fakt, że wspomniana produkcja przynosiła straty i wymagała restrukturyzacji. Faktem jest, że sam beneficjent mógł wystąpić o wydanie nowej koncesji po zakończeniu układu, ale nie uczynił tego. Komisja podkreśla jednak, że beneficjent wciąż sprzedaje wyroby produkowane przez spółkę Old Herold przy użyciu urządzeń beneficjenta pod marką beneficjenta, a nawet planuje wzrost sprzedaży, co wynika z sprawozdania rocznego za okres od dnia 29 kwietnia 2004 r. do dnia 30 grudnia 2004 r. Dlatego wynajęcia wspomnianych urządzeń do produkcji nie można uważać za działanie restrukturyzacyjne, ponieważ w oparciu o wszelkie dostępne dowody można stwierdzić, że nie niniejszy sektor produkcji nie wymagał restrukturyzacji.
- (140) Wątpliwości Komisji dotyczące pozostałych działań proponowanych w planie operacyjnym nie zostały wyjaśnione. Niniejsze działania są po prostu czynnościami w ramach normalnej działalności gospodarczej, a nie działaniami mającymi na celu racjonalizację (sprzedaż starych urządzeń lub pojazdów). Dwa wnioskowane działania strukturalne (zakończenie nierentownej produkcji napojów bezalkoholowych i sprzedaż niektórych nieruchomości) zostały opisane bardzo niejasno, bez wskazania konkretnych produktów i ram czasowych. Władze słowackie potwierdziły, że na dzień 10 października 2005 r. nieruchomości przeznaczone do sprzedaży (budynek administracji, sklep i budynek rekreacyjny) nie zostały sprzedane, tj. że planowane działanie nie zostało wdrożone w sposób określony przez beneficjenta
- (141) Ze względu na brak formalnego planu restrukturyzacji oraz faktycznej analizy trudności i działań mających służyć rozwiązaniu niniejszych trudności, warunków rynkowych oraz perspektyw, Komisja doszła do wniosku, że plan operacyjny przedłożony przez beneficjenta nie jest faktycznym planem restrukturyzacji wymaganym na podstawie wytycznych z 1999 r.⁽³⁵⁾ Wątpliwości Komisji dotyczące przywrócenia długoterminowej rentowności beneficjenta nie zostały więc wyjaśnione.
- ### 3.3.2. Pomoc ograniczona do niezbędnego minimum
- (142) Już sam wniosek Komisji dotyczący braku faktycznego planu restrukturyzacji, który nie rozwiewa jej wątpliwości dotyczących długoterminowej rentowności przedsiębiorstwa, wystarcza, aby stwierdzić, że pomoc nie jest zgodna ze wspólnym rynkiem. Mimo to Komisja oceni także kolejne istotne kryterium zawarte w wytycznych z 1999 r., zgodnie z którym pomoc musi być ograniczona do niezbędnego minimum.
- (143) Zgodnie z punktem 40 wytycznych z 1999 r. wysokość i intensywność pomocy musi być ograniczona do ścisłego minimum niezbędnego do umożliwienia restrukturyzacji w zależności od środków finansowych będących do dyspozycji beneficjenta. Beneficjent powinien wnieść znaczący wkład do planu restrukturyzacji z własnych środków.
- (144) Koszty restrukturyzacji wyniosły 644 591 440 SKK (16,96 mln EUR), co stanowi pełną wysokość zadłużenia restrukturyzowanego w drodze układu. Beneficjent wypłacił 35 % niniejszej sumy, czyli 225 607 028 SKK (5,93 mln EUR).

⁽³⁵⁾ Patrz też: wyrok Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z dnia 22 marca 2001 w sprawie C 17/1999, *Republika Francuska przeciwko Komisji*.

- (145) Władze słowackie nie udzieliły dodatkowych wyjaśnień dotyczących wątpliwości wyrażonych przez Komisję w niniejszej kwestii. Beneficjent wyjaśnił, w jaki sposób finansował pokrycie zadłużenia pozostałego po układzie (patrz pkt 30). Zdaniem beneficjenta jego udział wynosił [mniej niż 300] mln SKK ([mniej niż 7,9] mln EUR).
- (146) Po pierwsze, Komisja stwierdza, że środki, którymi dysponował beneficjent przekraczały sumę zadłużenia pozostałego po układzie. Oznacza to, że pomoc nie była ograniczona do niezbędnego minimum.
- (147) Co jednak ważniejsze, Komisja uznała, że kredyt udzielony przez spółkę Old Herold nie spełnia warunków własnego wkładu beneficjenta w rozumieniu wytycznych z 1999 r. Zobowiązania stanowią trwale źródło finansowania działalności przedsiębiorstwa. Są to kredyty krótkoterminowe, które jednak podlegają spłacie. Przedsiębiorstwo dysponuje dodatkowymi źródłami na restrukturyzację tylko wówczas, gdy dostawcy zgodzą się na dłuższy niż zwykle termin płatności. Takie odroczenie jest sygnałem, że rynek wierzy w możliwość przywrócenia rentowności.
- (148) Beneficjent w żaden sposób nie dowiódł, że odroczenie płatności przez spółkę Old Herold wyraźnie przekraczało zwykłą praktykę handlową między beneficjentem a jego dostawcami. Termin płatności wynoszący 40 dni można uważać za normalną praktykę, zwłaszcza, jeśli weźmiemy pod uwagę fakt, że został on udzielony beneficjentowi po układzie, kiedy beneficjent nie znajdował się już w trudnej sytuacji. Głównym celem układu była właśnie pomoc beneficjentowi w trudnościach finansowych.
- (149) Dlatego Komisja doszła do wniosku, że dłuższego terminu płatności nie można uważać za wkład w restrukturyzację pochodzący ze źródeł zewnętrznych.
- (150) Bez niniejszego odroczenia wkład własny beneficjenta na mocy wytycznych z 1999 r. wynosi [mniej niż 170] mln SKK ([mniej niż 4,5] mln EUR), czyli odpowiada [mniej niż 27] % kosztów restrukturyzacji.
- (151) W przeciwieństwie do nowych wytycznych, wytyczne z 1999 r. nie zawierały żadnych wartości granicznych określających, kiedy wkład własny beneficjenta uważa się za znaczny.
- (152) Biorąc pod uwagę praktykę Komisji przy stosowaniu wytycznych z 1999 r. oraz tendencje legislacyjne Komisji związany z tym kryterium, które doprowadziły do wprowadzenia wartości granicznych w nowych wytycznych⁽³⁶⁾, Komisja uważa wkład beneficjenta, czyli [mniej niż 27] % za stosunkowo niski. Taki wkład mógłby być możliwy do przyjęcia na mocy wytycznych z 1999 r. tylko gdyby wszystkie pozostałe warunki umożliwiające zatwierdzenie pomocy zostałyby spełnione. Komisja wzięłaby wówczas pod uwagę na przykład fakt, czy beneficjent działa w sektorze wspieranym, w jakim stopniu źródła finansowania odzwierciedlają zaufanie rynku w możliwość przywrócenia długoterminowej rentowności prze-

siębiorstwa, poza samym beneficjentem i jego akcjonariuszami, lub inne szczegóły istotne dla danego przypadku.

- (153) Ze względu na powyższe, Komisja w tym przypadku nie może zgodzić się, że wkład beneficjenta był znaczny. Komisja doszła do wniosku, że jej wątpliwości dotyczące tego, czy wkład własny beneficjenta był znaczny oraz czy pomoc ogranicza się do niezbędnego minimum, nie zostały wyjaśnione.

3.4. Zgodność pomocy – wniosek

- (154) Komisja uznała, że pomoc jest niezgodna ze wspólnym rynkiem jako pomoc na ratowanie ani jako pomoc na restrukturyzację. Poza tym w tym przypadku nie ma zastosowania żadne z odstępstw wymienionych w Traktacie WE.

VII. WNIOSKI

- (155) Komisja uznała, że Republika Słowacka bezprawnie przyznała umorzenie zobowiązania podatkowego na rzecz Frucona Košice, a. s. i naruszyła postanowienia art. 88 ust. 3 Traktatu WE. Niniejsza pomoc nie jest zgodna ze wspólnym rynkiem na podstawie żadnego odstępstwa wymienionego w Traktacie WE.
- (156) Pomimo że umorzenie przez urząd skarbowy zostało zawieszono do zakończenia niniejszego postępowania, Komisja doszła do wniosku, że korzyść beneficjenta powstała w momencie, kiedy urząd skarbowy zdecydował umorzyć część swoich należności i w ten sposób udzielił pomocy beneficjentowi, czyli w momencie wejścia w życie układu z wierzycielami dnia 23 lipca 2004 r. Korzyść beneficjenta w stosunku do konkurentów polegała na tym, że urząd skarbowy nie wyegzekwował od beneficjenta spłaty zobowiązań podatkowych.
- (157) Aby powrócić do stanu *ex ante*, pomoc państwa musi zostać zwrócona,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Pomoc państwa, której Republika Słowacka udzieliła na rzecz Frucona Košice, a. s., w wysokości 416 515 990 SKK, jest niezgodna ze wspólnym rynkiem.

Artykuł 2

1. Republika Słowacka podejmie wszelkie niezbędne środki, aby odzyskać od beneficjenta bezprawnie przyznanej pomocy, o której mowa w art. 1.
2. Zwrot pomocy nastąpi i zgodnie z procedurami prawa krajowego pada warunkiem, że, umożliwiając one natychmiastowe i skuteczne wykonanie niniejszej decyzji.
3. Do sum podlegających zwrotowi doliczone zostaną odsetki za cały okres od dnia przyznania pomocy spółce Frucona Košice, a. s. aż do jej faktycznego odzyskania.

⁽³⁶⁾ Zgodnie z nowymi wytycznymi wartość graniczna dla średnich przedsiębiorstw wynosi przynajmniej 40 %.

4. Odsetki zostaną naliczone zgodnie z przepisami określonymi w rozdziale V rozporządzenia Rady (WE) nr 794/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE ⁽³⁷⁾. Stopę procentową stosuje się narastająco przez cały okres wymieniony w ust. 3.

Artykuł 3

Republika Słowacka w ciągu do dwóch miesięcy od powiadomienia o niniejszej decyzji poinformuje Komisję o już podjętych i planowanych środkach służących jej realizacji. Informacje te przedstawi posługując się kwestionariuszem dołączonym do załącznika I do niniejszej decyzji.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja jest skierowana do Republiki Słowackiej.

Bruksela, dnia 7 czerwca 2006 r.

W imieniu Komisji

Neelie KROES

Członek Komisji

⁽³⁷⁾ Dz.U. L 140 z 30.4.2004, str. 1.

ZAŁĄCZNIK I

**Informacje dotyczące realizacji decyzji Komisji w sprawie pomocy państwa C 25/2005 (ex NN 21/2005)
udzielonej przez Republikę Słowacką spółce Frucona Košice a.s.**

1. Obliczenie kwoty podlegającej zwrotowi

1.1. Proszę uzupełnić następującą tabelkę przedstawiającą kwoty pomocy państwa bezprawnie udzielonej beneficjentowi:

Data(-y) °	Kwota pomocy (*)	Waluta

° Data lub daty, udzielenia beneficjentowi pomocy lub pojedynczych rat pomocy.

(*) Kwota pomocy udzielonej beneficjentowi (ekwiwalent pomocy brutto).

Uwagi:

1.2. Proszę szczegółowo opisać sposób naliczenia odsetek mających zastosowanie do kwoty pomocy podlegającej zwrotowi.

2. Planowane i podjęte środki w celu zwrotu pomocy

2.1. Proszę szczegółowo opisać, jakie środki są planowane, a jakie zostały już podjęte w celu natychmiastowego i skutecznego zwrotu pomocy. W stosownych przypadkach proszę wskazać podstawę prawną podjętych/planowanych środków.

2.2. Jak wygląda harmonogram spłat w procesie zwracania pomocy? Kiedy nastąpi zwrot całej kwoty pomocy?

3. Realizacja zwrotu pomocy

3.1. Proszę uzupełnić następującą tabelkę przedstawiającą kwoty pomocy, która została zwrócona przez beneficjenta:

Data(-y) °	Kwoty zwróconej pomocy	Waluta

° Data lub daty zwrotu pomocy.

3.2. Proszę załączyć potwierdzenie zwrotu konkretnych kwot pomocy wymienionych w tabelce w punkcie 3.1.